

Orlando Uršič

Tranzistorček

Policijska uprava ni imela nič proti, če se je Jurij Godec, sicer meščanom bolj znan kot Jurček, pretvarjal, da je policist. Pustili so mu, da je hodil po mestu in afne guncal, kot so temu sami rekli. Dan za dnem jim je prihajal poročat o situaciji na terenu, oni pa so se pretvarjali, da njegova opažanja upoštevajo. V civilni obleki in le z navadnim notesnikom žepne velikosti je hodil po parku od klopi do klopi in spraševal ljudi, kakor počnejo policisti. Ti so mu navadno odgovarjali kolikor mogoče resno. V glavnem so ga imeli vsi radi, le redko kdaj se je zgodilo, da si ga je kdo zares privoščil. Če pa je bil v parku kdo od drugod in Jurčka ni poznal, so bile reakcije različne. Nekateri so se samo obrnili stran, drugi so ga kam poslali. Tiste, ki niso hoteli sodelovati, je Jurček z resnobnim glasom opozoril:

“S policistom se pogovarjate, gospod!” Ali pač gospa ali gospodična. Nastopil je resno in odločno, potem pa obstal kakor gol in bos, ker ni imel nobenega dokumenta ali drugega pripomočka, s katerim bi se lahko identificiral kot policist.

Zaradi te težave je nekega dne obiskal glavno policijsko postajo.

“Kaj je, Jurček?” ga je vprašal dežurni policist, skrit za neprebojnim steklom.

“S policistom se pogovarjate, gospod,” ga je popravil Jurček.

“Aja, saj res,” je odgovoril dežurni, šel ob steklu do vrat in jih odklenil.

Sprehodil se je okoli Jurčka in ga skisano gledal. Pred njim je stal izrazito suh, kakšnih 50 let star možicelj nizke rasti, z grbo na hrbtu in očali z debelimi stekli na nosu, pod katerim so mu rasli košati brki, tako da ust sploh ni bilo prav videti. Bil je oblečen v kratke hlače, ki so mu odkrivala suhe in žilaste noge. Dežurni policist se je postavil tik pred Jurčkov obraz in nekaj časa buljil vanj kot kakšen japonski najstnik.

“Ehm ... kaj me briga, pojdi k načelniku,” je potem spregovoril in spustil Jurčka naprej. Jurček ga je pogledal izpod čela in se odpravil po

stopnicah navzgor, do načelnikove pisarne. Potrkal je in vstopil. Načelnik policijske uprave je sedel ob mizi in pravkar malical.

“Kaj pa je, Jurček?” je komaj dvignil pogled iznad mize, na kateri je bila od levega konca proti desnemu razpostavljena malica. Na prvem časopisnem papirju je bil kruh, na drugem kumarice in čebula, na tretjem nekakšno cvrtje in čisto na koncu steklenica rdečega vina.

“Težave imam, komandir,” je z nosljavim glasom odvrnil Jurček.

“Pa prav danes, ko imam pohano kuro?” je bil nejevoljen načelnik policijske uprave.

“Oviran sem pri delu, gospod! Saj veste, da vse dneve delam; skrbno nadziram in pazim na naše mesto. Vi se pa tukaj bašete, kot da bi bili pri birmi!” je tečno zategnil Jurček in se pri tem nekoliko nagnil nad mizo, da je bila njegova grba še vidnejša. Z belim platnenim prtom okoli vratu, ki mu je segal do popka, in z zamaščenimi usti je bil načelnik res videti kot kakšen birmanec.

“In kaj bi zdaj rad?” je med glodanjem spodnjega dela kurjega bedra zamomljal načelnik.

“Značko,” je odsekal Jurček.

“Značko?”

“In uniformo.”

“Uniformo?”

“In tranzistorček!”

“Kakšen kurčev tranzistorček?” je odložil meso načelnik. Na tej točki je bilo jasno, da bo preostanek pohane kure šel v nič.

“Kaj ti bo trznistor, nesrečnež?!” je razprl roke in vstal od mize.

“Da vas bom poklical, če bom potreboval pomoč!” je spet odločno rekel Jurček.

“Misliš walkie ... eeee ... aaaah, saj je vseeno, kaj misliš!” je zamahnil z roko načelnik.

Potem je kar nekaj časa tako, z razprtimi rokami, stal in gledal v Jurčka. Gledal ga je kakšno minuto in ni vedel, kaj naj s tem ubogim stvarom naredi. Saj še govoriti ne zna, jebemti, si je mislil. Saj je revež, res je revež, samo ...

“Kje pa naj najdem uniformo za to tvojo grbasto postavo?” je na glas končal misel, medtem ko si je izza ovratnika besno vlekel tisti beli prt, ki je bil zdaj poln madežev.

Jurček se je zdrnil, kakor da bi ga kdo pičil z nožem v hrbet. Načelniku je v hipu postalo žal za izrečeno. Takoj se mu je opravičil, a Jurček se je samo obrnil, se še bolj zgrbil in odšel tako, kakor da bi imel zares nož v hrbtu. Načelnik je skočil k vratom in klical za njim, a Jurček se ni ozrl.

Dežurni ga je spet zagledal izza stekla in zdelo se mu je, da ni več samo grbast, pač pa sklonjen čisto do tal.

“A kaj iščeš po tleh?” se je zadril za njim in se še sam stegnil čez neprebojno steklo, da bi videl, kaj je na tleh. Hotel je spet iti k vratom, a ga je zmotil telefon.

“Dežurni!” se je v slušalko zadril načelnik. “Dežurni, najdi temu človeku uniformo in značko s fotografijo! Pripopaj mu kakšne častne našitke in mu kupi žepni tranzistorček!” je odsekano naročal in dežurnemu se je zdelo, da načelnik ob tem tolče ob mizo.

“Razumem, gospod načelnik! A naj mu potem vse to dam?”

“Daj mu, pa naj mu špila muzika v pičko materno ...” je kakor sam sebi rekel načelnik in pretrgal zvezo.

Po tistem, ko ga je načelnik ponižal, je bil Jurček kakor mrtev. Hodil je po Goposki do parka in potem spet nazaj ter mrtvo gledal v tla. Ljudje so se ozirali za njim, ga pozdravljali in ga naslavljali s policistom, a so naleteli na gluha ušesa. Jurček sploh ni bil več videti kot policist. Bil je samo še zgrbljen suhec z zgrbančenimi in žilastimi nogami, ki je taval po mestu, kakor da bi se izgubil. Ponočnjaki, ki prej Jurčka nikoli niso videli zunaj, so ga zdaj redno srečevali. Pozno v noč je ždel na kakšni klopici in odsotno zrl v temo.

“Si v nočni, Jurček?” so ga spraševali.

“Kar po svoje pojdite!” jih je zavračal Jurček.

“Si na dopustu?”

“Nič!” je bevskal Jurček.

“Ti pokažemo osebne izkaznice?”

“Nič,” je tiho ponovil Jurček in gledal v tla.

Dan za dnem je Jurček po malem umiral in ljudje so to opazili. Vse več jih je prihajalo k njemu in mu skušalo reči kakšno tolažilno besedo, a zaman.

“Nič,” je vztrajno ponavljal Jurček.

Ko je neki dan tako taval po parku, ga je obstopila gruča odraslih fantov, ki je sodila v Burićevo pretepaško skupino, in se začela norčevati iz njega. Sklenili so krog in Jurčka potisnili na sredino, da se je opotekel.

“Jurček, kje imaš beležko, povej,” je začel eden izmed njih.

“Jurček kurček!”

Jurček je stal v krogu in gledal v tla.

“Kar po svoje pojdite,” je zamotovilil, ko mu je nekdo snel očala.

“Halo, Jurček, me vidiš? Jurček kurček!”

Potem mu je isti nasilnež nataknil očala nazaj in zaklical:

“Slecimo ga!”

Tedaj pa jih je zmotil zvok policijske sirene. Policijski avto je naglo zavrl na sredi ceste in ustavil kolono vozil za seboj. Videti je bilo, da se bo sprožila kakšna bliskovita akcija, da bodo policisti planili ven in uperili orožje v katerega izmed avtomobilov za seboj, a se ni zgodilo nič takega. Iz policijskega avta je mirno stopil policist, ki je bil ob Jurčkovem zadnjem obisku dežuren, in se sprehodil v notranjost parka.

“Ju ... eee ... sodelavec!” je zaklical in pomahal Jurčku.

Objestneži niso mogli verjeti svojim očem in ušesom. Kot kakšni nojevi piščanci so obračali glave zdaj proti Jurčku, zdaj proti policistu.

“Nič,” je tiho rekel Jurček in se namenil oditi.

“Ej! Potrebujemo te, takoj v avto!” je dvignil glas policist.

Tedaj je Jurčku zasijalo v očeh. Potrebujejo me? se je sam pri sebi razveselil. Takoj zatem ga je po telesu spreletela neznana sila, ki ga je vlekla k policistu. Vsakega izmed nadlegovalcev je srepo pogledal, potem pa odkorakal proti avtu. Bilo je, kakor da bi mu grba nenadoma izginila. Navzoči se niso mogli načuditi temu prizoru. Kar obstali so tam in še dolgo potem, ko je policijski avto že izginil, gledali na cesto in nejeverno zmajevali s svojimi bikovskimi vratovi.

“Mega 201?” je vprašal policist v mikrofona kvadratne oblike takoj potem, ko sta speljala.

“Govori,” je zahreščalo v zvočnikih. Policist je podal mikrofona Jurčku in ga slovesno pogledal.

“Primi tranzistorček in se javi na dolžnost. Med govorom pritiskaj na tale gumbek,” je pokazal Jurčku rdeč gumb ob strani mikrofona.

“Mega 201, policist Jurij Godec se javlja na dolžnost,” je s tresočim se glasom rekel Jurček.

“Sprejeto! Tukaj te čakajo uniforma in preostala delovna sredstva. Zdravo!” je spet zahreščalo v zvočniku in Jurčka so oblile solze.

“No no, izklopi vodomet, policist Godec. Kaj se pa greš? Zdaj si na dolžnosti!” Policist je lopnil Jurčka po rami, da ga je skoraj vrglo v vetrobransko steklo.

Na policijski postaji sta šla naravnost v veliko sejno sobo, ki je bila slavnostno okrašena. Čisto spredaj, kjer je bila po navadi tabla za predavanja, je bila slovenska zastava, pod njo policisti, sredi njih pa načelnik v svoji slovesni uniformi, ki jo je sicer uporabljal samo za častni mimohod specialne policije.

“A je to mogoče, dobri ljudje?” je vprašal Jurček, zdaj še bolj ganjeno kot prej.

“Seveda, policist Godec, ki ima pisan želodec, heh,” je bleknil mlad policist in si s tem prislužil načelnikovo kľofuto.

“Naj vas ne motijo izjave tega telebana, policist Godec. Eee, khm, na slovesni inavguraciji so takšne šale v navadi,” se je potem načelnik nagnil k Jurčku, mu z zelo resnim pogledom salutiral, potem pa nadaljeval: “Nič, dobri ljudje! Tukaj gre za to, da Vas danes imenujem za tisto, kar mi dovoljuje statut. S podpisom pristopne izjave boste postali častni član Policijskega sindikata Gornjega Podravja.”

“Prejeli boste uniformo z vsemi našitki, kapo in originalno policijsko značko, torej z grbom in svojo sliko, gospod Godec,” je takoj potem dodal še načelnikov pomočnik.

“In pa seveda: tranzistorček!” Načelnik je pomignil dvema policistoma. Nekam sta izginila in se hitro vrnila v sejno sobo. Eden je hodil kakor po nekakšnem taktu, z daleč naprej iztegnjenimi rokami, na katerih se je bohotila uniforma. Navrh uniforme je bila položena policijska kapa, na to pa nov žepni tranzistor. Drugi policist je nosil nekakšen pladenj, prekrit z rdečo blazino, na kateri je točno na sredi ležalo nekaj, kar je bilo na prvi pogled videti kot kakšna denarnica za kreditne kartice.

Jurčku se je rahlo zavrtelo v glavi, zdelo se mu je, da sploh ne stoji več sredi sejne sobe, pač pa leti. Leti, oblečen v uniformo, skozi mesto, ki je nenadoma tako majhno in obvladljivo, kakor da bi imel vse na dlani. Videl se je, kako s čisto lahnim skokom preskoči park, se obrne in spet skoči na Gosposko, od tam pa preleti Dravo in pristane na Taboru. Tako lahek je, lahek kot peresce in hkrati močan, da bi skale drobil.

“Miii-rno!” ga je predramil načelnikov doneči glas. Pred njim je stal policist in mu molil pod nos rdečo blazino, na kateri je ležala tista denarnica. Jurček je najprej pogledal načelnika in ko mu je ta prikimal, je segel na blazino. Denarnica se je razprla in v notranjosti je zagledal na eni strani kovinski grb slovenske policije, na drugi strani pa svojo sliko, pod katero se je bleščal napis *Slovenska policija*, in še nekaj vrst besedila, ki pa ga Jurček ni dobro videl, saj je imel že čisto zalite oči. Pa tudi če jih ne bi imel, besedilo ga ni niti zanimalo, zanimalo ga je samo eno: *Slovenska policija!* Jurček je zaprl značko in se, kolikor je le mogel, zravnal, nato pa salutiral. Tudi pristopne izjave ni prebral, še pogledal ni, kaj na njej piše, videl je le rubriko **PODPIS** in tja se je podpisal. Zadonel je dolg in glasen aplavz, potem so mu na enak način izročili še uniformo in tranzistorček in sledila je nekakšna slavnostna malica. Neke ženske so prinesle na ovalno mizo bel prt in na sredo najprej postavile velikanski šopek živopisanih barv, nato pa še velik lonec pohanih kosov kure in dve veliki skledi paradižnikove solate. Policisti so vzeli krožnike in si nanje nadevali meso in solato. Potem so kar stoje jedli in se pomenkovali. Tu in tam so krožnike odložili in nazdravljali z rdečim vinom. Jurček, ki se je

medtem šel preobleč v uniformo, se je že popolnoma udomačil. Pojedel je poln krožnik hrane in popil dva kozarca vina.

“A s temle tranzistorčkom bom pa lahko poklical okrepitev?” je vprašal in si čisto od blizu ogledoval napravico.

“Ja, ja ... “ je rekel načelnik s kurjo perutničko v eni in kozarcem vina v drugi roki, “samo ne prižigaj ga preveč, varčuj z baterijami!” je dodal z resnim glasom.

“Veš kaj, vklopi ga samo takrat, ko boš zares potreboval okrepitev,” se je domislil mladi policist, ki ga je prej zbadal.

“Ja, samo takrat, ko tako rekoč ne bo drugega izhoda,” je pokimal načelnik.

“Se pravi, ko bo šlo za življenje ali smrt?”

“Tako je!” so zatrobili vsi policisti v en glas.

Še istega dne je Jurček z vso zavzetostjo začel delati. S policijske uprave se je namenil nazaj v park, da bi poiskal Burićevo skupino in se ji postavil na ogled. Samozavestno in pokončno je zakoračil po pločniku in videti je bilo, kot da bi grba, ki ga je še uro predtem neznosno tiščala k tlom, nenadoma izginila. Resda mu je bila uniforma nekoliko prevelika in resda mu je kapa ves čas lezla nekam na stran, a to ga ni niti najmanj motilo. Hodil je po svoje, kakor je večkrat sam velel drugim, in se brigal zase in za svoje delo. Na obrazu se mu je risal nekakšen resnoben mir. Na Burićevo skupino je naletel pred enim izmed gostinskih lokalov na robu parka. Mežikala je vanj in ni vedela, ali bi sploh kaj rekla ali ne.

“No, fantje, kaj visite naokrog in podpirate vogale? A nimate nič pametnejšega?” jih je mirno nagovoril Jurček.

“Eeee, veš, kaj, mislim, khm, gospod ... veste, kaj, takšnih stvari pa, mislim, nimate pravice spraševati,” je odgovoril eden izmed njih.

“Res je,” je prikimal Jurček s precej manj nosljivim glasom kakor prej. “Ampak imel vas bom na očeh in vedite, da roki zakona nihče ne uide.”

“Piiička ti ... no, mislim, gospod ...” se je pomiril Zorec, ki je po navadi prevzemal pobude, kadar Burića ni bilo z njimi. “Dobro, Jurček. Vidimo, da si pač nekakšen špicelj ali nekaj takega. Pustili te bomo pri miru, če se ne boš vtikal in lazil za nami. Naj bo tako. Ampak vedi, da gremo mi tudi do konca, če je treba. Samo toliko, da boš vedel!”

Jurček je brez najmanjšega trzljaja na obrazu gledal naravnost v skupino še kakšne pol minute, potem pa odšel naprej. Bil je zadovoljen s svojo prvo intervencijo oziroma s svojim prvim nastopom. Marsikateri policist bi se zagotovo že posral in takoj poklical okrepitev, kakor je videl v vseh policijskih filmih in pri dvajsetih različnih policiskih nadaljevankah. Pri nadaljevanki Dirty Harry je Clint Estwood voznika samo zasledoval, ker

se mu je zdel sumljiv tip, pa je pri tem že klical okrepitev. Podobno je bilo pri NYPD-ju, pri katerem so kar naprej drug drugega nekaj ščitili in nihče ni znal sam rešiti ničesar. Pri Pacmanu pa je Jurček skoraj vso prvo polovico filma moral prenašati, da je starejši policist nekaj poučeval svojega mlajšega partnerja o tem, kako morata delovati skupaj in paziti drug na drugega. Še pri vseh petinštiridesetih delih dokumentarne serije ANIMAL COP so se kar naprej nekaj klicali po tranzistorčkih in drug drugega rotili za pomoč pri smešno lahkem reševanju različnih živali. On pa je zdaj sam in mrtvo hladen stopil pred tisto golazen in ji hladno povedal svoje, ne da bi se tranzistorčka, ki ga je nosil v notranjem žepu uniforme, sploh dotaknil.

Namenil se je opravljati svojo dolžnost. Temeljito je pregledal park, se obrnil po Gosposki, stopil do Glavnega trga, tu in tam koga legitimiral, pregledal kakšne nahrbtnike, ki so se mu zdeli sumljivi, in zasliševal na železniški postaji čakajoče potnike, od kod prihajajo in kam so namenjeni. Z lahkoto je prišel vse do Teznega, se nazaj grede namenil čez Tabor in se tam še zlasti poukvarjal z Magdalenskim parkom, zbirališčem preprodajalcev drog. A bila je pozna ura in ulice in parki so kot po navadi samevali.

Ljudje, ki so Jurčka dan za dnem srečevali po mestu, so opazili, da se ni spremenil samo navzven, ampak tudi navznoter. Videti je bil resen in zaposlen in nikdar ni imel časa za klepet.

“A je kaj nujnega?” je spraševal, kadar ga je kdo ogovoril. “Nimam časa afne guncat, delat moram. Adijo!” je zanosljal in odhitel naprej.

Sčasoma so se meščani njegove nove vloge navadili in so ga puščali pri miru. Dan za dnem je Jurček opravljal svoje delo. Neki dan pa se mu je popolnoma nepričakovano ponudila priložnost za prvo posredovanje. Vzel si je odmor in se namenil na Lent, k Oto na čajček. Otov kafič je bil kakor po navadi popolnoma prazen, Jurček je sedel za točilni pult in začel listati časopis. Komaj pa mu je Oto postregel, že mu je čaj vzel nazaj in mu siknil skozi zobe:

“Spizdi na WC, Burića vidim!”

Jurček je v hipu sprejel predlog in se spravil na stranišče. Šele tam se je zavedel, da se je pravzaprav skrnil. Le zakaj, je pomislil in odprl vrata, da bi šel nazaj v kafič, potem pa se je spomnil, da bi lahko kaj sumljivega slišal, zato je raje počakal.

“Kako je, Oto?” se je zaslišal Burićev gromki glas. “Imaš kakšne težave?”

“Nobenih težav, Bure,” je odgovoril Oto.

“A ni nobenih modelov, ki bi ti razbijali lokal in topli goste? Če bi se takšni znašli tu, potem veš, da te lahko zaščitim, ne?”

“Vem, Bure. Ampak nobenih takšnih modelov ni,” je odgovoril Oto.

“No, če bodo, pa imaš mojo številko, jasno?”

“Jasno,” je rekel Oto, medtem ko je Burić že stopal proti vratom.

“Kaj je bilo pa to?” je rekel Jurček, ko se je vrnil s kapo na tilniku.

“Popravi si kapo in spizdi na WC, dokler imaš še čas!” je jezno rekel Oto in Jurčka kar sam potisnil na stranišče in zaklenil vrata.

Hip zatem je Jurček zaslišal večje število moških glasov, med katerimi je prepoznal Zorčevega. Slišal je preklinjanje, klofute, razbijanje kozarcev in lomljenje stolov. Potem je bilo dolgo vse tiho. Jurček je bil, kakor da bi se mu ustavil čas. Jasno je bilo, da bi moral kot policist bliskovito skočiti, podreti vrata in posredovati. Tako pa je samo obsedel na straniščni školjki.

“Pojdi, Jurček,” ga je končno predramil Otov glas.

Jurček je pogledal Ota in videl pred seboj človeka, ki ga je bilo težko prepoznati. Oto je bil tak, kakor da bi ga kdo namazal z rdečo barvo. Ves zabuhel in zgrbljen je stal med vrati s ključi v okrvavljenih rokah in mahal Jurčku, naj odide.

“Poklical bom okrepitev!” je končno šinilo Jurčku v glavo in izvlekel je tranzistor.

“Oh, Jurček ...” je skrušeno rekel Oto in vzel v roke Jurčkov tranzistor. Potem mu ga je pospravil nazaj v žep in ga rahlo potrepal po rami.

“Kar pospravi ga, nič ni treba klicati. Pojdi in pazi nase,” je tiho rekel.

“Ampak ... ampak ... tole moramo rešiti ...” je vztrajal Jurček.

“Bom že sam, kar pojdi. Za nobeno ceno se ne vmešavaj v to, prav?” Oto ga je rahlo potiskal k vratom.

“No, prav,” je začudeno odvrnil Jurček in odšel čez črepinje in polomljene stole ven.

Zmedeno je šel čez Mesarski prehod proti mestu. Tule nekaj smrdi, si je mislil. Tale Burić ima zagotovo prste vmes, sicer ne bi prišel ponujat nekakšne zaščite. In če se ne moti, je slišal, kako je Zorec Ota pošiljal v pičko materino in mu grozil, da mu bo zažgal kafič. Samo zakaj Oto ni hotel, da bi mu pomagal? Zlahka bi jih ukrotil – zagledali bi ga v uniformi in bi se posrali. Rekel bi jim, naj se postavijo v vrsto, da jih ne bo kateri dvakrat dobil. Tako postrojene bi jih potem zadržal do prihoda patrolje. Jurček se je zavedel, da se je prvič znašel v službeni dilemi, in to ga je spravljal v slabo voljo.

Med patroljiranjem po Magdalenskem parku je opazil sumljivega starčka, ki je brskal po smeteh. Po navadi bi ga takoj legitimiral in ga povprašal, ali nastavlja v smetnjak kakšno bombo, temeljito bi ga preiskal in ga po potrebi odgnal na policijo. Ampak tokrat se mu potencialni terorist sploh ni zdel vreden obravnave. Vse se mu je zazdelo prazno in nepomembno.

V mraku je pritaval domov in si kot zmeraj nastavil videorekorder Pacmana. Že po nekaj minutah je jasno prepoznal, kaj ga je pri tem filmu zmeraj motilo. Zavedel se je, da gre za velikanski profesionalni konflikt. Sean Penn je bil zagnan in neustrašen – pravilno, vtaknil se je v vsakogar, ki je postopal naokrog – pravilno, brez premisleka se je pognal za vsakim nepridipravom v tistem zloglasnem naselju – pravilno. Tisti njegov starejši partner pa je ves čas vse skupaj zadrževal – nepravilno! Kaj zdaj, si je mislil, kaj naj storim? Naj se delam, da nisem ničesar videl? Naj si zatiskam oči pred kriminalom? Potem je bolje, da vrnem uniformo in značko ter se vsaj častno umaknem, kakor je storil Gene Hackman v tisti kriminalki, v kateri mu je šef vzel pooblastila, ker je z nekim zlikovcem kar sredi ulice obračunal s pestmi ...

Vso noč se je nemirno preobračal, zdelo se mu je, da sploh ne spi, čeprav je sanjal oziroma ni vedel, ali sanja. Videl je Ota z okrvavljenimi rokami, ki ga je rotill, naj pokliče okrepitev. Videl je načelnika, ki ga je sredi parka slekel in mu vzel značko in tranzistorček, in videl je Burića, ki je klečal pred njim in ga prosil odpuščanja. Noč je bila grozna in težka in že zelo zgodaj prihodnji dan je bil Jurček pri načelniku. Načelnik je poklical dežurnega policista in ta je Jurčka spet in spet spraševal isto. Ko je bil Jurček že res popolnoma izčrpan, so formulirali zapisnik in Jurček se je podpisal. Načelnik je iz predala izbrskal značko policijskega sindikata in mu jo pripel na uniformo. Zahvalil se mu je in ga odslovil.

Potem ne Burića ne njegove tolpe zelo dolgo ni bilo videti na ulicah. Policija je dobila soglasje za pripor in Jurček je vedel, da je prav on zaslužen za to. Načelnik ga je pohvalil in mu zatrdil, da je naredil pravo stvar, kljub strašanski službeni dilemi. Naročil mu je, naj zaradi interesa preiskave z nikomer ne govori o tem in naj se ne približuje Otovemu lokalu, dokler stvar ne pride na sodišče. Jurček je načelnikove besede vzel popolnoma resno in se delal, da ničesar ne ve. Tudi če so ga meščani kdaj vprašali kaj v zvezi z Burićevo skupino, je ostajal neomajen. Miril jih je, naj se nikar ne bojijo, saj takšna skupina v njihovem mestu sploh ne obstaja in nikoli ni obstajala. V interesu preiskave je molčal kot grob.

Preiskava pa ni šla v tako smer, kot bi si načelnik in Jurček želela; preiskovalni sodnik je vsem članom tolpe, razen Buriću in Zorcu, razveljavil pripor, saj se mu za postopek niso zdeli pomembni. Zanimala sta ga naklep in vodenje izvedbe storjenega kaznivega dejanja, ne pa tudi posamezne klofute in vrženi kozarci. Poletje je šlo v jesen in kakor po navadi se je načelnik ob tem času odpravil na daljši dopust, njegove naloge pa je prevzel pomočnik. Preostanek Burićeve tolpe se je nenadoma, kakor da bi vstal od mrtvih, spet pojavil na ulicah in v parku. Sprva je bil miren in

zadržan, kmalu pa je spet dobil krila. Postopali so pred lokali in dajali pripombe mimoidočim, tu in tam so koga ustavili in se iz njega ponorčevali, vendar nikoli niso nikogar zares udarili. Jurček se jih ni bal, mirno se je ustavil, če so bili glasni, in se spustil z njimi v besedni dvoboj. Še zmeraj je bil policist, morda zdaj celo bolj kot kdaj prej, saj je kar dva nepridiprava za lep čas spravil za zapahe. Tako je razmišljal med opravljanjem svoje službe in zdelo se je, da se bo spet vse vrnilo na stare tire. Potem pa je sledil nenaden zasuk. Stvar z Burićem in Zorcem sploh ni prišla na sodišče, ker Oto ni hotel podati kazenske ovadbe. Jurček je takoj sklepal, seveda pravilno, da so ga izpuščeni fantje dodobra ustražovali.

In kaj zdaj, kaj naj stori? Nič, si je mislil, svoje delo moram opravljati naprej, ne glede na sistem, saj ta nikoli ni pravičen. Pravi policist do zadnjega diha obračunava z izmečki ne glede na vse, kakor je rekel Dirty Harry! In je patroljiral gor in dol po Gosposki in po parku, na Lent pa raje ni šel. Glede na vse filme, ki si jih je ogledal, se je zavedal, da bo nekega dne moral priti obračun, in res je prišel.

V nekem zgodnjem dopoldnevu se je vračal iz parka proti železniški postaji, ko so ga nenadoma obstopili člani Burićeve tolpe. Obkrožili so ga, Zorec pa mu je brez vprašanja primazal klofuto. Jurček je padel, a se je takoj spet pobral in se vzravnal pred njimi.

“S policistom se pogovarjate, gospod,” je zanosljal in segel v notranji žep, da bi izvlekel značko.

“Heh, meni se pa zdi, da policista tepemo!” je rekel Zorec in mu zbil kapo z glave.

Jurček je kapo pobral in se vzravnal, potem pa spet omahnil pod Zorčevo klofuto.

“Si gobcal, pizdun?” je besno sikal Zorec med brcanjem.

“Čakaj, Zoki, ne ga preveč,” ga je začel miriti eden izmed pajdašev. “Saj veš, da ni zares policaj, samo špilajo se z njim. Morda pa ni on zgobcal.”

“Kaj da se? Vas zanima značka?” Jurček se je pobiral s tal. Iz žepa je izvlekel značko in jo zmagoslavno pomolil Zorcju pod nos. Zorec mu je značko vzel, ga z njo nekajkrat oklofotal, potem pa jo odprl in jo kar precej časa gledal in odkimaval.

“Podarjeno ... Sloven...skemu ... naaa...rodnemu gledališču,” je bral zelo droben tekst na spodnji strani izkaznice. “Pa koji ti je to kurac?! Si kulturnik al kaj?” se je zarežal in zabrisal značko na tla.

“Jurček kurček! Jurček gledališčnik! Ha, ha, napizdili so te!” je slišal Jurček, medtem ko se je sklanjal po značko.

“Ni res. Kriminalci ste, zlikovci!” se je razhudil Jurček. “Nikar ne mislite, da boste ušli roki pravice, izmečki!”

Tedaj se je Zorcju "odpeljalo", kakor so rekli zanj, kadar je poživil. Jurčka je s pestjo zbil na tla, da je ta za hip izgubil sapo. Padel je kakor klada in takoj zatem prejel še silovito brco v obraz. Čutil je, da se mu je po obrazu razlilo nekaj toplega, slišal je, da drugi Zorca skušajo odvreči stran, a jim ni uspevalo. Zorec je brcal in brcal in se pri tem drl kakor žival. Jurček si je poskušal zavarovati obraz, a so brce našle pot do trebuha. Ves omotičen se je spomnil tranzistorčka, zavalil se je na stran, kakor je videl narediti Gena Hackmana, in ga izvlekel; pri tem se je Zorec za trenutek presenečeno ustavil.

"O, a to je pa pištola?" ga je potem vprašal s takšnim telečjim pogledom, da so drugi prasnili v glasen krohot.

"Boste že videli!" je rekel Jurček. Vklupil je tranzistorček, močno zajel sapo, da bi začel klicati okrepitev, a ga je pri tem ustavil dramatičen glas, ki je prihajal iz naprave:

"Pravkar smo prejeli obvestilo, da je na Lentu prišlo do streljanja v lokalu Petelin, v katerem naj bi umrla najmanj ena oseba. Po neuradnih podatkih naj bi šlo za obračun med pripadniki mariborskega podzemlja, pod streli pa naj bi se znašel znani mariborski nasilnež Zlatko Burić, med člani podzemlja znan kot Bure ..."

"O pizda, gremo!" je zakričal najprisednejši član tolpe in v hipu so izginili.

Po mestu so še veliko let krožile različice dogajanja v lokalu Petelin tisti dan. Nekateri so zatrjevali, da so videli, da je Burić s pumparico prišel v Otov lokal in jo naperil vanj, drugi so dodajali, da mu jo je Oto med ruvanjem odvzel in ga ustrelil, tretji so zatrjevali, da se je Burić med ruvanjem ustrelil sam. Neka starka, ki naj bi celotno reč opazovala iz stranišča, pa je za časopis povedala, da je bilo takole: Burić naj bi vstopil v Otov lokal in se z rokami v žepu usnjene jakne naslonil na šipo nasproti točilnega pulta.

"Imaš kaj zame, Oto?" naj bi še kar prijazno vprašal.

"Zakaj pa imaš roke v žepu, a imaš pištolo?" naj bi mu vrnil vprašanje Oto.

"Za takšne posrance, kot si ti, ne potrebujem pištole. No, imaš kaj zame?" naj bi mu mrtvo hladno spet vrnil Burić.

"Imam, Bure. Vedro svinca!" naj bi se zarežal Oto. V rokah naj bi se mu znašla pumparica, nameril naj bi jo v Burićev trebuh in sprožil. Burića naj bi zabrisalo skozi zaprto šipo na dvorišče, iz vratu naj bi mu brizgal tanek curek krvi, iz trebuha pa naj bi mu zagomazelo črevesje.

"O, pizda!" je takoj zatem ponovil Jurček. "Kličejo me! Okrepitev rabijo!"

Izklopil je tranzistor, poiskal kapo in stekel za zlikovci čez park in po sredi Gosposke proti Lentu. Na vogalu Jurčičeve je približno petdeset metrov pred seboj zagledal Burićevo tolpo, ki je odrivala ljudi pred seboj

na poti čez glavni trg. Ljudje so se zgroženo ozirali za Jurčkom, ki je ves okrvavljen in razcapan tekkel po Gosposki navzdol. "Proč! Nujna intervencija!" je bilo slišati pri Modni hiši. "Umik, okrepitev rabijo!" se je slišalo, ko so mu pobirali kapo, odrival je ljudi od sebe, mahal s tranzistorjem in krilil z značko po zraku. Samo še do semaforja, samo še čez cesto in potem po stopnicah navzdol do Lenta, mu je rojilo po glavi. Slep in gluhi ter z visoko dvignjeno značko v eni in s tranzistorjem v drugi roki je zakoračil na sredo ceste v trenutku, ko je z vso hitrostjo pripeljal rešilni avtomobil z vklopljenimi sirenami, in izkaznica je poletela v zrak in pristala na drugi strani ceste. Policijska kapa, tranzistorček, častna značka, vse je obležalo naokrog. Iz rešilnega avtomobila so poskakali zdravniki in raztreseno začeli pregledovati Jurčka, takoj zatem pa je pripeljal policijski avto in iz njega je stopil mladi policist.

"Koga imate notri?" je vprašal zdravnika, ki je klečal ob Jurčku.

"Mrtvega Burića," je suho odgovoril zdravnik med držanjem kazalca na Jurčkovem vratu.

"Kaj pa tale?" je spet vprašal policist in še sam počepnil.

"Nič, tudi mrtev," je rekel zdravnik in se vzravnal.

Mladi policist se je najprej razgledal naokoli, potem pa šel pobirat Jurčkove reči, ki jih je razmetalo vsepovsod. Čisto na drugem koncu ceste, tik ob kanalizacijskem jašku, je našel razcefrano in okrvavljeno beležko in skušal iz nje kaj razbrati.

Ob 13.00 gresta čez park dva moška, eden od njiju nosi vrečko neznane in sumljive vsebine, skupina tujcev postopa okrog ribnika, zgleda, da so teroristi. Ob 13.30 grem proti Gosposki, na križišču legitimiram skupino mladostnikov, ki se norčuje iz mene, jaz pa ne morem nič, ker nimam tranzistorčka.

To je bilo vse, kar je mladi policist lahko razbral.